

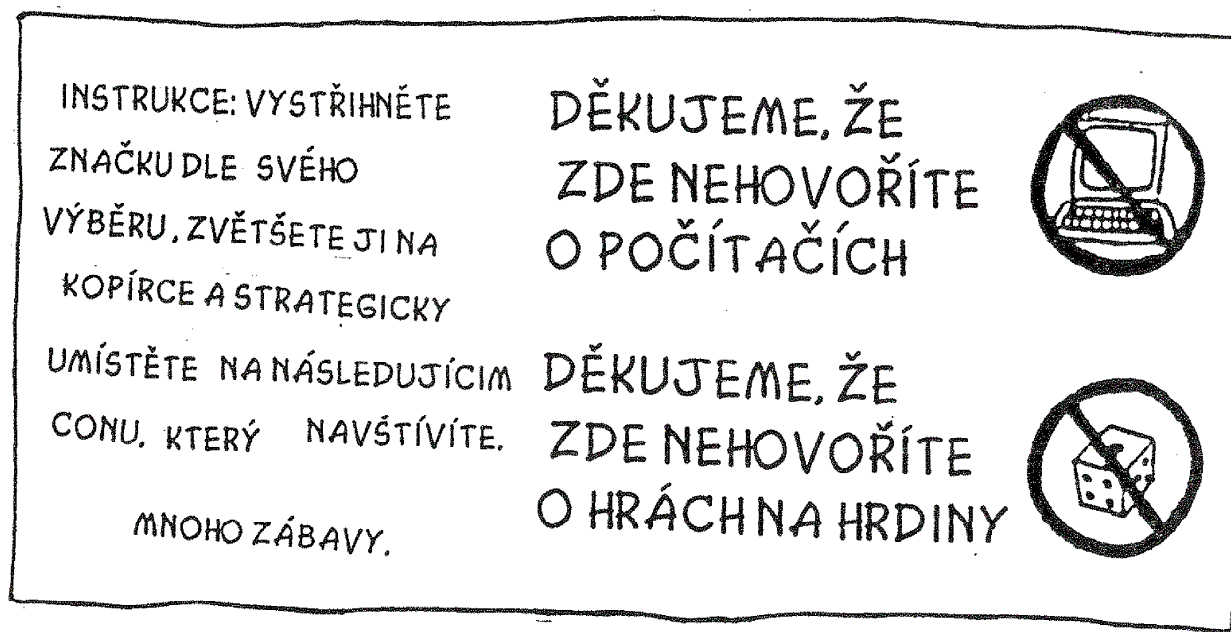

Budíček! Vstávat! Co všichni děláte?!? Kde jsou nápady, originalita, čerstvý vítr a vůbec? Sebeuspokojení vítězí pod vlajkou rutiny... A tak dále a tak podobně. Ale - jak jste si zajisté povšimli, do Kraje i jiných krajů přišlo jaro. Přinese snad konečně něco nového a neotřelého? Dost bylo zimního spánku, rušeného jen chrápáním ostatních spoluspáču. „Brněnská zakladatelská mafie“ protáhla zimní spánek do jarní únavy, jak se ostatně dalo čekat, ale cožpak i všude jinde se tolkienovci stahují do ilegality..?

Zdá se vám, že tato slova jsou příliš tvrdá? Ale ne, kritika je skvělý vynález. Jen by snad mohla být trochu adresnější. Hned to napravíme: (*odposlechnuto mezi členy i nečleny*)

* ...děkujeme vám, že anketní lístky jste si patrně založili do svých herbářů; mnohem raději bychom však byli, kdyby se vrátily vyplněné k nám...

- ...a program v Ostravě se skládal z hluchých míst, prokládaných světlými chvilkami...

* ...a ta Společnost celkově, kam to spěje? Mně to připadá spíš jako odnož hexaedru nebo sci-fi klub. Poslední zajímavá věc byla ta Helenina přednáška na Draconu, ale tu jsem naneštěstí prošvihla...

* ...a hlavně: ten brněnskej pelouch! To je něco NESNESITELNÝHO! Měli bychom konečně vyvěsit cedule, zcela běžné v klubech daleko za vodou, „Zákaz hovoru o počítačích a Dračím doupěti!“...

* ...akce? Ty si stále udržují svou klesající tendenci., *což nám připomíná: taky si myslíte, že Pán Prstenů se do třetice už musí podařit skvěle? Checht Ale nenechte se odradit - další viz uvnitř tohoto čísla...*

* ...jo, jo, Pán Prstenů: měla bych konečně poslat Daniele paměti Torna Bombadila., *(a všem účastníkům doporučuji podobný nápad)*

* ...a hádanka pro znalce: Jaký je rozdíl mezi Bilbovkami a Zničením? *(Pište! Nejcyntičtější odpovědi odměníme.)*

Ačkoliv úvodníky zásadně nemají název, tenhle má. Jmenuje se „*Paušální nihilismus* čili *Konec tolkienovců v Čechách (?)*“. Teď na závěr to už můžeme přiznat: nebyl to obyčejný úvodník. Pokud vás rozhněval a zásadně s ním nesouhlasíte, neváhejte a napište redakci. Nepochybně ji vaše chvála potěší. Jestliže máte dojem, že na našich slovech něco je, napište také; ne však další špinu na neschopné vedení či podobné výlevy (od toho jsme tady my). Vítán bude spíše jakýkoli realizovatelný nápad či ještě lépe *vaše chuť* ho realizovat. Rozhodně se s ním svěťte! V případě, že se od 'vedení' dočkáte reakce ekvivalentní reakci dva dny staré mrtvolky, chyba je na jejich, nikoliv na vaší straně. Donuťte je k nadšení!!!

Tamara, Zdena, Mirka a L.N.F.

P.S. A to jsme byli úplně střízliví!

Palantír č. 2 / 94

Vydává Společnost přátel díla J. R. R. Tolkiena

Šéfredaktor:	Filip Münz
Redaktor:	Mírka Misáková
Ilustrace:	Paulina Baynes, Iann Gunn, ...

Uzávěrka dne 20. 4. 1993

Pouze pro členy.

Bezplatně.

JAK JSME NIČILI PRSTEN

26.-27.března se opět konala takzvaná Oslava zničení Prstenu. Byl to již druhý podnik Tolkienovy společnosti, který se nekonal v Brně, a opět se ukázalo, že je to jen ku prospěchu akce.

Starobylé město Dol, které tentokrát Tolkienovce přivítalo, skutečně připomíná spíše kulisu k drsné, conanovské fantasy než město požehnaného 20.století. Většinu účastníků potěšilo především to, že organizaci Oslavy zaštitili nikoli neschopní a velice nerudní hobiti, ale sympatický tým severských trpaslíků. Tito přátelští tvorové dokázali ve svém hradě uprostřed trosek a ruin odporudivého města vykouzlit atmosféru dýšící lesním klidem a pohodou elfího království.

Ti, kteří se připlížili již během pátečního soumraku, byli sice poněkud zklamáni, že se nic neděje, ale na to si již koneckonců mohli zvyknout. Noční zábavu si museli vymyslet sami. Hrála se mafie, akční fotbalrugbyomasakr a podobně. Program následujícího dne byl však vpravdě bombastický (což neříkám proto, že jsem jej pomáhal připravovat).

Hned za kuropění (tj. asi kolem desáté) se začaly mezi účastníky objevovat fámy, že se bude hrát skvělá hra. Ta se nakonec také s opravdu mírným dvou- až tříhodinovým zpožděním skutečně hrála. Jmenovala se Dračí Doupe Naživo a byla prostě skvělá.

Situace připomínala loňský rok, kdy Vladimír pořádal svou Pohádku. Lidé byli zmateni. Lidé byli překvapeni. Lidé byli nadšeni! Ještě několik dní chodili šťastní hráči potřásat poněkud oteklými pravicemi tvůrců té skvělé zábavy.

Hra sice rozházela celý pracně vybudovaný harmonogram, který trpaslíci vymysleli, ale nikomu to příliš nevadilo. Údajní Gothmogovi braši, kterými je často a nesprávně označována tvůrčí skupina Vladimíra, Rumuna a mne, si získala jako obvykle nehynoucí sympatie - což mohu říct, jak je mým zvykem, zcela skromně.

Hra však tvořila pouhý (ač poněkud dlouhý) úvod programu. Poněkud znavení návštěvníci se přesunuli na dvůr trpasličího hradu a vyjeveně sledovali představení mužů, kteří dosud nenahradili ocel dřevem a používají opravdové meče. Skupina historického šermu byla maličká (prý neúplná, někteří zřejmě již padli...), ale snadno to vynahradila vtipnými poznámkami, zajímavým bojem, spoustou zbraní, které jsme si směli i prohlédnout a přátelským přístupem k nám - to myslím tak, že nikdo z diváků nebyl zraněn.

Po soumraku pochopitelně žádný rozumný člověk zbraní nemává, takže začal další bod programu. Hostina! V malém, útulném sále se shromáždili úplně všichni. Trpasličí hostitelé nám mazaně ukázali bohatou jídelní tabuli a zahájili svoje proslulé nekonečné projevy a proslavy. V průběhu těchto řečí dostali

organizátoři předchozí hry po zásluze pořádného hobla, jejich zmrzačená těla byla vynesena ven a pohozena na smetišti slávy. Slintající publikum, které si zoufale třelo prázdné žaludky, moc neposlouchalo a spíše smutně pohlíželo na božské pokrmy na stolech. Ale jejich trápení nebyl konec.

Několik sprostých knechtů nechtělo uznat, že nejlepším šermířem přítomným na hradě je rytíř Gom, a odvážili se jej vyzvat. Všichni byli zhnusení. Vidina hostiny se opět o kus posunula. Dokonce nás vyhnali ze sálu a zamkli za námi.

Všichni se nahrnuli do hlavní místnosti, do tělocvičny. Gom posupně brousil ostří. Po zdlouhavé diskusi o pravidlech konečně začala řež. Byla to krása pohlížet na ta urostlá těla, jak se hroutí k zemi v tratolišti krve, naslouchat řinčení mečů a tichému chroptění, které vkusně podbarvovalo souboj. Skákající polobůh Rauko přihlížející rozesmál, skvělý styl rytíře Goma všechny nadchl. Jaké však bylo všeobecné překvapení, když v turnaji zvítězil silný sice, leč Gomovy virtuosity nedosahující bojovník Gilhad. Vysvětlení se ukázalo hned - nelegální doping od bohů lásky.

Gilhad, který v sobě jistě má alespoň kapku trpasličí krve, považoval za nutné říci několik vhodných slov, ale hladovějící dav jej snadno rozdupal a vynutil si zahájení hostiny. Několik mrzkých zlotřilců, kteří se pokusili pochoutky ukrýt, potkal stejný osud. Jídlo bylo snadno nalezeno... ŃAM ŃAM ŃAM.

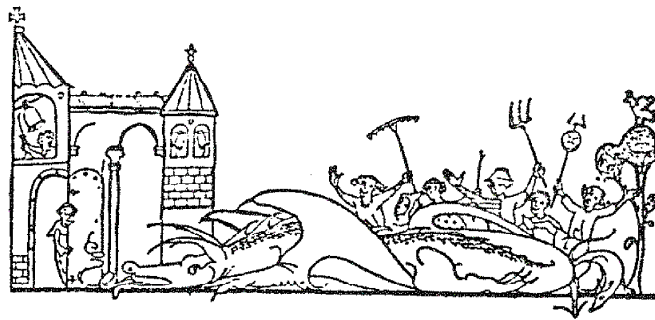
A pak následovalo skutečné ZNIČENÍ PRSTENŮ. Každý dostal od trpaslíka Bouchiho svůj vlastní, chutný prstýnek, který si směl zničit. Opět ŃAM ŃAM ŃAM.

Po hostině si již zase každý dělal, co chtěl. Vytvořili se tři hlavní skupiny. Jedna, ta nejméně ospalá, se vrhla do tělocvičny, třímajíc meče a podobné nesmysly. Všichni pobíhali a hlučeli. Ti rozumnější se rychle vytratili. Část odkráčela do věže, kde se začala projednávat pravidla budoucí bojovky Pán Prstenů. Ti úplně nejmoudřejší ze všech provedli dole počítačovou konferenci bez použití počítače. Tématem byl nějaký Tolkien.

Spát šli jen někteří, a to nikterak brzo. Ráno si ještě mohli prohlédnout tolkienovské obrázky na počítačích nebo si třeba poklábosit o DrD. Všem se odjíždělo těžko. Některým možná proto, že se jim stýskalo, jiným třeba proto, že Ostraváci neberou stopaře.

Můj nikterak skromný názor je, že toto setkání Tolkienových přívrženců bylo jedno z nejlepších. Pořádající trpasličí národ, veskrze sympatický a pohostinný, si zaslouží velkou chválu. Doufám jen, že Bilbovy narozeniny budou ještě lepší.

Richard Lastovecki

DRACON DO TŘETICE

Stejně jako na Parconu, i na Draconu se v sobotu večer sešla skupinka tolkienistických nadšenců, aby diskutovala o nejrůznějších problémech, týkajících se Ardy i toho, díky komu ji vlastně známe. A protože se probírala témata opravdu zajímavá, doufám, že toto shrnutí bude mít smysl i pro ty, kteří se disputace nezúčastnili.

Pro první část diskuse, v níž se mluvilo především o Ilúvatarovi, hudbě Ainur, o existenci zla a jeho smyslu, jsme našli útočiště v pokoji jednoho z účastníků, který jistě nevycházel z údivu, kolik lidí lze do té malé místnůstky našlapat. Bylo nás něco mezi patnácti a dvaceti. Na tom, že si diskuse udržela přehlednost, má hlavní zásluhu Karel Makovský, který se obětavě ujal jejího řízení. Nejen, že si neustále musel pamatovat pořadí nejméně deseti lidí, hlásících se o slovo, ale co chvíli bylo nutné jemně zarazit někoho, jehož původně ohlášená jednovětá poznámka hrozila přerůst v několikahodinovou přednášku (což se každému z nás stalo v zápalu diskuse nejméně dvakrát).

Karel také položil první otázku: Popisoval Tolkien staré dějiny Ardy jako historik nebo jako sběratel legend a mýtů? Jsou rozpory a nepřesnosti v některých příbězích způsobeny rozpory v historických pramenech nebo prostě tím, že jde o systém mýtů, v němž přesnost tohoto druhu nehraje tak velkou roli? Podobná otázka je oprávněná i ve Středozemí samotné. Téměř všechny zprávy o historii Ardy byly v té podobě, v jaké je máme k dispozici my, zapsány na konci třetího věku. To znamená, že zvláště od starších událostí uplynula už dosti dlouhá doba. Lze tedy tyto zprávy ještě považovat za opravdovou historii nebo za soubor mýtů a legend? Vše záleží na tom, jak dobré a hodnověrné historické prameny byly při sepisování k dispozici. Např. my jsme při rekonstrukci doby staré okolo 7 000 let (stejná doba uplynula mezi počátkem prvního věku a koncem věku třetího) odkázáni pouze na legendy a velmi obecná lingvistická a archeologická zjištění. Zato však většinou nemáme důvod pochybovat o zprávách historiků z doby staré 2 500 let. I tak ale máme ve znalostech této doby

značné mezery, protože mnoho věcí a událostí upadlo v zapomnění a ne vše lze z historických pramenů zjistit.

Situace ve Středozeří však byla mnohem jednodušší, neboť tu žili elfové, kteří nebyli jen nesmrtelní, ale měli i vynikající paměť (vzpomínky elfů jsou na rozdíl od lidských „věčně živé a nevadnoucí“). Lze předpokládat, že v Roklinec, kde bylo ve třetím věku hlavní centrum uchovávání písní a vyprávění o starých dobách, z nichž ostatně čerpaly i zprávy dochované nám, žilo mnoho elfů, kteří události prvního věku sami zažili. Kromě toho měla Roklinka úzké vztahy s Lórienem, kde žila Galadriel, a ta většinu událostí nejen pamatovala, ale patřila i mezi jejich vůdčí osobnosti.

Zůstává však otázka hodnověrnosti podání o hudbě Ainur, kterou elfové sami nezažili. Nejde tu ani tak o problém, odkud se k nim informace o hudbě dostaly (elfové se přece setkali s mnoha z Ainur, nejen na Západě, ale i ve Středozeří - Orome, Melian), jako spíše o to, do jaké míry (a zda vůbec) byli elfové schopni pochopit a vtělit do slov a pojmů tohoto světa líčení událostí z úplně jiné (a od té naší značně odlišné) roviny existence. Pro harmonii na úrovni myšlenek je zvoleno přirovnání k „hudbě“ nejen proto, že hudba je elfům velmi blízká, ale i z toho důvodu, že z umění tohoto světa dovede právě ona být nejabstraktnější. Ostatně i v našem světě byla hudba pro svou harmonii založenou na matematicky vyjádřitelných poměrech tónů (či přesněji na poměrech délky strun, odpovídajících jednotlivým tónům) považována za blízkou matematice a prostřednictvím matematiky zase astronomii, která popisuje pohyby nebeských sfér, jejichž vzájemné vzdálenosti odpovídají právě poměrům hudební harmonie. Hudba tak má přímý vztah k samotnému řádu světa. Tento pojem „hudby sfér“ přešel z antické filosofie do filosofie středověké, kde nabyl velkého významu (a nezapomínejme, že pan profesor Tolkien začal studovat klasické jazyky a po celý život se věnoval právě středověké kultuře!)

Od hudby Ainur se řeč stočila k Melkorově úloze v ní. Byl Melkorův zásah do hudby opravdu jen výrazem jeho vlastní svobodné vůle a jeho rozhodnutí, nebo s ním Ilúvatar „počítal“ (či dokonce „plánoval“)? Byla existence zla pro vývoj Ardy nutná?

Z diskuse postupně vykrystalizovaly tři návrhy:

1) Ilúvatar neurčil konečný výsledek, k němuž měla hudba dospět, zadal pouze základní principy světa tím, že předložil Ainur úvodní téma, ale jeho rozvoj už ponechal na jejich svobodném tvoření. Dalo by se říci, že pouze „nadefinoval umělou inteligenci“ a vstupní podmínky, pak už dal věcem volný průběh.

Pro Ilúvataru ztrácí pojem dobra a zla smysl. Jsou to pojmy našeho světa, které on oba zastřešuje, oba jsou pro něj principy rozvíjení tohoto světa (S 13: "A ty, Melkore, uvidíš, že nelze hrát žádné téma, které nemá svůj nejhlubší zdroj ve mně, a že nikdo nemůže změnit hudbu mně navzdory. Neboť ten, kdo se o to pokusí, se prokáže jen jako můj nástroj k vytvoření ještě podivuhodnějších

věcí, jaké si sám vůbec nepředstavoval"). Jakékoli naše „hodnocení“ Ilúvatarových činů a úmyslů je nutně subjektivní, a tedy zkreslené. Nelze ho nějak „posuzovat“ či „soudit“.

2) Ilúvatar sympatizuje s dobrem, ale sám do světa kromě případů nejvyšší nouze nezasahuje. Po stvoření světa (tedy po udání základního tématu) svěřil starost o něj nižším božským silám, Ainur v čele s Valar. Zlo je záležitostí bytostí tohoto řádu, mezi nimi vzniklo a oni by se s ním také měli vypořádat. Protože však Ilúvatar chce, aby dobro zvítězilo, zasáhne v bezvýchodných situacích v jeho prospěch. Tak zasahoval do hudby udáváním nových témat (S 12), do dějin zasáhl tím, že se svět „zaokrouhlil a změnil svou tvář“, což vedlo ke zkáze Númenoru (S 239).

3) Z Ilúvatarova pohledu je dobrem harmonie, dobrý je ten, kdo spolupracuje s ostatními na vytváření světa, a naopak ten, kdo harmonii ruší, koná zlo. Ilúvatar chce, aby svět byl dobrý, aby byl harmonický, chce ovšem, aby to byla harmonie prožitá, procítěná, tj. aby každý zúčastněný znal nejen svůj part, ale aby zároveň i chápal své zapojení do celku. Taková bude druhá hudba po konci světa (S 11), zatímco první hudba Ilúvatarovy záměry zcela nespĺňovala, protože každý Ainu rozvíjel jen své vlastní téma a témata ostatních buď neznal nebo jim nerozuměl. Aby harmonie mohla být skutečně pochopená, uvědoměná, musel ji každý plně prožít, Ainur museli poznat něco, co harmonii ruší, museli si ji vybojovat a znovu vystavět. Právě to je důvod, proč je nutné, aby existovalo zlo, právě tímto způsobem se i Melkor podílel na vzniku konečné harmonie, tak tedy i sloužil Ilúvatarovu záměru (S 13). Během diskuse byly nadhozeny i další zajímavé problémy, na jejichž rozvinutí nám už bohužel nezbyl čas:

I) Odpovídá každé z témat, která Ilúvatar postupně zadával Ainur jednomu z věků?

II) Je Ilúvatar bližší spíše křesťanskému nebo židovskému pojetí boha? Je to spíše bůh osobní, laskavý nebo bůh přísný, až uzurpátorský, vztahující se k větším společenstvím, k celým národům?

První část večera zakončilo konstatování, že elfové měli špičaté uši, jak dokládá heslo „las“ 1) v Etymologiích v Lost Road (LR 367-8), a hobiti také (doloženo v Dopisech).

Po nutné přestávce na večeri se pokračovalo v jednom ze salónek, kde bylo více místa, ale také více lidí, přibližně mezi třiceti a čtyřiceti. Karel Makovský bohužel už nepřišel a nenašel se nikdo, kdo by ho ve vedení diskuse vystřídal, takže disputace po chvíli trochu ztratila na přehlednosti a čas od času se vytvořilo několik samostatných skupinek, z nichž každá mluvila o něčem jiném. Bylo takřka nemožné sledovat všechno. Přesto však nepochybně stálo za to zúčastnit se.

Nejdříve se mluvilo o vztahu Froda a Sama. Všichni se shodli na tom, že postavení sluhy není nijak degradující, že být služebníkem někoho významného

je významné už samo o sobě, nehledě k tomu, že nebýt Sama, nemohl by ani Frodo splnit své poslání. Helena Soukupová upozornila na důležitost vztahu družinik - pán u Anglosasů.

Dále se hovořilo především o původu jednotlivých rodů:

I) Jak vznikli trpaslíci ze 7 otců trpaslíků? Bylo navrženo, že bylo také sedm „matek trpaslíků“, o nichž se v Silmarillionu nemluví, nebo že 7 otců trpaslíků bylo vlastně 6 trpaslic a Durin, „who walks alone...“ (podle *Často pokládaných otázek* představených v minulém čísle je počáteční počet trpaslíků 13, po Durinovi ještě 6 trpaslíků a 6 trpaslic -pom. red.).

II) Vcelku shodně bylo konstatováno, že zvířata (stejně jako rostliny a enti) byla součástí Yavannina hudebního tématu.

ni) Kde vzali elfové při svém probuzení hmotné tělo? K této otázce nedokázal nikdo říci nic bližšího, neboť zprávy tohoto druhu zcela chybějí.

IV) Co byli zač hobiti? Patřili ke Druhorozeným, tedy k lidem? Odpověď zní jednoznačně ano. I kdybychom nebrali v úvahu tvrzení hobitů

samých, kteří se za lidi považovali, Tolkien se v Dopisech jednoznačně o jejich příslušnosti k Druhorozeným vyjadřuje.

V) Řeč přišla i na „skřeti otázku“, už téměř tradiční. Hynek Med citoval z Dopisů, že „skřeti byli obdařeni rozumem, i když pokřiveným“ a že „měli život dětí Ilúvatarových“. Upozornil také na to, že podle obecného přesvědčení Inklingů zlo nemůže tvořit, může pouze přetvářet a pokřivovat povahu věci už existujících, může jen „vyrábět“. Angličtina používá slov „create“ a „make“. Padla otázka, jak dlouho skřeti žijí. Jestliže vznikli v elfii, uchovali si jejich nesmrtelnost nebo ji v důsledku svého pokřivení ztratili?

Daniela Binderová upozornila na scénu v Pánu Prstenů, kde Gorbag a Šagrat mluví o „Velkém obležení“ (II 313). S největší pravděpodobností se jedná o dobytí Mordoru na začátku třetího věku, a protože není příliš pravděpodobné, že by skřeti mezi sebou uchovávali vzpomínky na události tak staré, kdyby brzo umírali, zdá se, že Gorbag a Šagrat „Velké obležení“ pamatovali.

To by nasvědčovalo první možnosti, že si totiž uchovali nesmrtelnost Prvorozených.

Mluví se také o anglickém názvu pro skřety. V Pánovi prstenů jsou označováni jako „orcs“, kdežto v Hobitovi se jim říká „goblins“. Přesto se zdá, že jde o tytéž tvory. Slovo „goblin“ použil Tolkien v Hobitovi, původně určeném dětem nejspíše proto, že jde o tvory běžně známé z anglických pohádek.

Helena Soukupová seznámila ostatní s tím, že se v Beowulfovi mluví o bytostech nazývaných „orcneas“ a „ylfes“, pocházejících údajně od Kaina. Podoba s „orcs“ a „elves“ je nasnadě.

Řeč přišla i na kočky královny Berúthiel (I 293). O královně Berúthiel se zmiňuje Christopher Tolkien v poznámkách ke kapitole o Istari v Unfinished

Tales (UT 401-2). Byla to manželka Falastura, dvanáctého krále Gondoru, který vládl v letech 830-913 Třetího věku.

Večer skončil kolem půlnoci předčítáním dopisu č. 210, ve kterém se Tolkien vyjadřuje k návrhu scénáře filmu Pán prstenů, k jehož natočení naštěstí (jak vyplývá z dopisu) nedošlo. Výkon Heleny Soukupové, která i v této pokročilé noční době překládala text přímo z listu, zaslouží zajisté uznání.

Barbora Krylová

VÁŽENÍ PSAVCI V ŘADÁCH NAŠÍ SPOLEČNOSTI

byli jsme velice potěšeni tím, že taková spousta lidí v přihláškách zaškrtnla kolonku „Vlastní tvorba“. Proto jsme čekali, že v nejbližší době začnou do redakce Thorina proudit hory poetických i prozaických, delších i kratších, epických i lyrických, zkrátka a dobře literárních děl a dílek. Nic takového se ale bůhvíproč nestalo.

Čím by to mohlo být, říkali jsme si. Stydí se? Jsou tak dobří, že své povídky uveřejňují pod pseudonymy v zaběhaných literárních časopisech? Nevymýšleli si jen tak náhodou? A nebo je to koneckonců naše chyba, že jsme těmto odvážlivcům, kteří se přiznali k této často nedoceňované činnosti, nedali dostatečnou motivaci?

A protože žádný z uvedených důvodů, kromě posledního, nemůžeme ovlivnit, rozhodli jsme se vyhlásit literární soutěž o ceny. Ovšemže nepředpokládáme, že čekáte jen na to, kdy vám Společnost za vaši práci vnutí nějaký honorář. Ceny budou věcné, avšak pro příznivce JRRT cennější než zlato a drahé kameny. Tedy aspoň doufáme, že z nich budete mít podobný dojem.

Než ale začnu zacházet do podrobností o dobách vyhlášení výsledků, které jsou ještě daleko před námi, musíme určit jistá pravidla, jak už tomu v soutěžích bývá. Prvním z nich je téma, žánr a rozsah. Mělo by se jednat o povídku v češtině či slovenštině (no dobře, Quenya se snad taky nějak zvládne), v délce přibližně 3-20 normostran (normostrana = 30 řádků po 60 znacích) a s tímto hlavním motivem:

NÁŠ ČLOVĚK VE STŘEDOZEMÍ

O co jde? Představte si, že vy, nějaký jiný člen Společnosti nebo prostě někdo, kdo má alespoň představu, co to Středozem je, jde po louce, jde, jde, a najednou, co to nevidí, v dáli se před ním tyčí Minas Tirith se svým jedinečným profilem... nebo se na něj vyřítí banda čehosi, co se nápadně podobá skřetům a pokřikuje to na sebe „Skurut-hai, skurut-hai“... nebo si to tak pluje v parníku do Nového Yorku a když vyhlédne přes palubu, zjistí, že moře mizí někde hluboko pod čárou ponoru... a tak dále, a tak podobně. Co se bude dít potom, proč to tak je, a mnoho dalších takových otázek zbývá už jen na vás. Položit si je a odpovědět na ně. Tak to bychom měli. Už vás něco napadá? No, ...to je vlastně pravda... to by bylo takhle a nebo tak, hmm, jo ...to není špatný nápad... honem, kde mám psací stroj!?! Pokud vás múza políbila zrovna teď, nic nespěchá, článek si dočtete později. Jestliže se vám to ještě musí rozležet v hlavě, dozvíte se, jak bude vaše snaha vyhodnocena a posléze případně odměněna. V první fázi projdou všechny povídky laickou porotou, která se bude skládat z každého, kdo se namane a kdo v soutěži nebude osobně zainteresován jako její účastník. Tak se vybere 6-10 dílek, která se předají lidem z Literární dílny sci-fí, což jsou odborníci na hodnocení, kritiky a recenze na slovo vzaté, naprosto nepřekonatelní a v rámci možností objektivní. Ti určí pořadí tří nejlepších povídek. Budou mít právo neudělit první cenu, v případě, že by je žádná práce nezaujala natolik, aby si ji troufli takto vyzdvihnout.

Nyní už budeme vědět, kdo vyhrál a kdo byl druhý a třetí a nezbyde nám, než všechny pozvat na vyhlášení vítězů, které se uskuteční na Draconu '94 v Brně v prosinci. Teď už vám konečně prozradím, co že budou ty ceny, které si vítězové odnesou. Autor třetí nejlepší povídky si odnese sadu 20 pohlednic s tolkienovskými náměty. Druhý získá tolkienovský kalendář na rok 1995 a ten nejlepší nedostane v daný moment nic. Jeho zklamání bude ale pouze dočasné, protože vzápětí zjistí, že mu Společnost daruje všechny díly Historie Středozemě, které v češtině v průběhu příštích pár let vyjdou. Takže, jestli jste si někdo svým vítězstvím naprosto suverénně jisti, nemusíte si ani kupovat první Knihu ztracených pověstí, která se snad konečně v květnu objeví v knihkupectvích.

Tak co říkáte? Zvládnete něco vyplodit a odeslat do konce září na adresu Karel Makovský jr., Preslova 33, Brno 602 00? To by bylo, aby ne! Vždyť si to

vezměte, vaše jméno se navždy zapíše do análů tolkienovského hnutí u nás, povídka se s velkou pravděpodobností objeví v Thorinovi a vy budete možná oslavován (nebo oslavována) až do konce svých dnů jako vítěz prvního ročníku této literární soutěže. Ano, i pro příští léta počítáme s podobnými akcemi. Opět jedna tradice, která se teprve musí vytvořit...

A pokud vás nic z toho, co je tu napsáno, nezaujalo, nebuďte až tak moc otrávení. Už to slyším: „Soutěž, zase se někde předvádět a vnucovat..." nebo „Co to mají za pitomé téma? Jsem schopen napsat cokoliv, ale co mám, proboha, udělat zrovna s tímhle..." Nevadí, neváhejte, vykašlete se na soutěže a na témata a pošlete nám do Thorina, co jste zrovna dopsali, co právě píšete nebo co vám už dlouho leží v šuplíku. Potěšíte tím všechny, kteří ho čtou a kterým už začíná připadat příliš jednostranně zaměřený a nudný. Těšíme se.

Ve dnech 13. - 15. května '94 proběhne tradiční dobývání Cimburka. Bližší informace dostanete po zaslání známek v hodnotě 5,- Kč na adresu

Ondřej Malý, Za školou 9, BRNO, 617 00

Tolkien v televizi ?!

Ať už jste usedli v sobotu 8. ledna dopoledne před televizní obrazovku náhodou, nebo jste byli předem dobře informováni, čekalo vás příjemné překvapení: zhruba hodinový medailónek shrnující očima filmové kamery jakož i příbuzných a přátel život a dílo J. R. R. Tolkiena. Česká televize převzala tento snímek, který vznikl také v rámci stoletých oslav v roce 1992, pravděpodobně z vysílání BBC. Pro ty, kterým toto sympatické dílko uniklo, se pokusím nastínit na následujících řádcích obsah dokumentu (vycházím přitom ze záznamu, který podle vysílání poněkud zkrácené verze tohoto pořadu v americké televizi zpracoval Paul Adams.)

Záběry ze střední Anglie nás uvádějí do míst, kde Tolkien vyrůstal. Procházíme venkovskou krajinou, dostáváme se také do Birminghamu, kde Ronald vystudoval školu a také poznal svou nastávající. Z úst jejich prvního syna Johna se dozvídáme něco o Tolkienových názorech na církev.

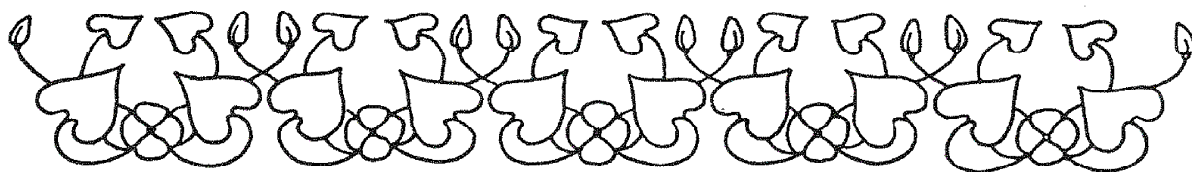
Pokračujeme na jednom z raných Tolkienových působišť po ukončení studií, v Leedsu. Na téma jazyků zde promlouvá Tom Shippey, jenž zaujímá

Profesorův někdejší post na Leedské univerzitě. Na pár okamžiků se na obrazovce objeví J.R.R.T osobně (pravděpodobně ze staršího snímku Tolkien in Oxford). Počátky profesorovy tvorby jsou komentovány také slovy jeho dalších dvou synů, Christophera a Michaela. Následuje též pasáž věnovaná klubovému životu a Inklingům.

Téma smrti a zániku, které bylo pevně svázáno jak s Tolkienovým životem, tak jeho dílem, je zde rozvedeno ve srovnání snímků z rozbahněných zákopů první světové války s úryvkem líčícím Froda se Samem v Mrtvých močálech. Sám Tolkien k tomu dodává: „Každé velké dílo pojednává o jednom - o smrti.“

Radosti i strasti, které provázely nákladné vydání Pána prstenů, podává Raymond Unwin. Robert Murray popisuje obavy Tolkienových přátel z nepochopení tohoto díla. Skutečnosti ale byla obrovská popularita Středozemě, která s sebou přinesla i záplavu korespondence. Za všechny dopisovatelky zde vystupuje dánská královna Margareta, která Tolkienovi ještě jako princezna posílala své ilustrace Pána prstenů (a velice se mu líbily).

V závěru rozebírá Christopher Tolkien otázku úniku z tohoto světa do světů druhotných. Úpadek od Starých věků, který v tomto světě Tolkien pociťoval, se odráží i v ukázce z Vymetení Kraje. Nakonec přichází opět Tom Shippey s několika větami o odkazu JRRT. Překlad i dabing byl vcelku zdařilý, až na takové drobnosti, jako že Ghán-Buri-Gbán nebyl skřet a „Come on, Tollers!“ (Tollers byla Tolkienova přezdívka) znamená něco jiného než „buďme trochu tolerantní“. Případné zájemce o zapůjčení nahrávky můžeme odkázat na archív Společnosti a každopádně by se měla objevit na některé z příštích akcí.

Jirka Grunt přichází s další výzvou. Hodlá sepsat kompletní bibliografii všeho, co od Tolkiena a o Tolkienovi u nás vyšlo (tedy úplnější a aktualizovanou verzi toho, co jsme otiskli v Thorinovi 3/93) a prosí vás tedy, aby jste mu zaslali informace o všem (zejména tom méně známém), na co jste v souvislosti s JRRT v češtině narazili. Předem vám děkujeme a slibujeme, že výsledky vašeho pátrání se určitě objeví v některém z příštích časopisů.

J.R.R. TOLKIEN

NEVĚSTA STÍNU

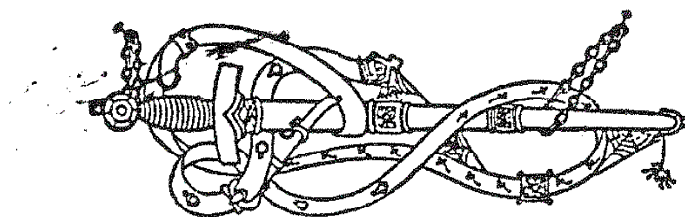
Byl muž, jenž bydlel sám a sám,
plynuly noci, dni,
jak socha tiše sedal tam,
a přec nevrhal stín.
V tmě sovy sedaly nad ním
pod zimním Měsícem,
že zemřel, připadalo jim
v červenci hvězdnatém.

Tu přišla dáma v šedavém,
když úsvit krajem svítil,
zastaví se a zůstane
a ve vlasech má kvítí.
Povstal, jak z lůna kamene
a pouta kouzla zlomil,
pak dívku rychle obejmě
a v její stín se halí.

Nekráčí dívka cestami
pod sluncem či pod hvězdou,
přebývá hluboko, kde dni
a ani noci nejsou.
Však jednou v roce hlubiny
skrytě se otvírají,
pak tančí až do svítání
a jen jeden stín mají.

Z anglického originálu *Shadow-Bride* z *The Adventures of Tom Bombadil*
přebásnil Dan Soukup

KOMU LETOS PRSTEN?

Chcete-li strávit několik desítek hodin ve Středozemí a dokonce se zapojit do rozhodujících bitev Války o Prsten, máte k tomu opět příležitost. Již potřetí pozvednou proti sobě své zbraně vojáci Gondoru a služebníci Temného pána, rohanští jezdci a divocí Haradrim. Na pozadí velkých událostí se pak bude odvíjet osud Družiny, jíž jest svěřen Prsten, ve střetu se strašlivými Prstenovými přízraky.

Vězte, že se tak stane od pátku sedmadvacátého do neděle devětadvacátého května v lesích a na pláních nedaleko města Dobříše jižně od Prahy. V pátek bude čas na vyjasnění pravidel a rozmístění vojsk, válečná tažení začnou v sobotu ráno a snad do večera dospěje jedna strana ke konečnému vítězství. Sobotní noc až nedělní ráno je pak vyhrazeno na bujaré oslavy (nějaká ta hostina, přehlídka či turnaj a odměny pro vítěze...)

Své rozhodnutí zúčastnit se této velkolepé akce nám sdělte nejlépe písemně spolu s následujícími informacemi..

i) za kterou stranu by jste rádi bojovali (příčemž je vhodné, aby na vašem oděvu byla patrná příslušná barva - černý (ev. červený či hnědý pro haradské) Mordor proti silám Dobra, kam přísluší rod gondorských válečníků (modrá), rohanských jezdců (zelená), lorienských elfů (bílá) či trpaslíků z Dolu (žlutá))

ii) jaké je vaše šermířské umění (dle vašeho uvážení)

iii) cítíte-li se na nějakou významnější roli (v tom případě je také vítáno vhodné oděnění), nebo se spokojíte s hodností řadového vojáka (eventuelně máte-li zájem o nějakou konkrétní postavu třeba ze Společenstva Prstenu -nezaručujeme...)

iv) a konečně, kdy hodláte na místo konání přijet (hobiti tam budou muset přichvátat jako první; naopak ti, co přijedou v sobotu, mohou počítat jen s nízkou Šarží).

Na akci je zván každý, kdo má rád dobrodružství, je proň ochoten obětovat trochu toho pohodlí a nezdráhá se postavit nepříteli tvář v tvář s mečem či lukem v ruce (byť jen dřevěným). A i když se bojů přímo nezúčastníte, budete odměněni velkolepou podívanou...

Výše uvedené informace zašlete co nejdříve (zvláště máte-li záslusk na nějakou postavu) a my se vám pokusíme nejpozději týden před hrou doručit aktualizovaná pravidla (vycházeli jsme povětšinou z loňských zkušeností) a

konkrétní informace o srazech a dopravě. Pro každý případ bude záchrana hlídka či alespoň zpráva čekat v pátek 27.5. odpoledne na dobříšském autobusovém nádraží.

Psat můžete na adresu:

*Richard Lastovecki
Pellicova 3a
602 00 BRNO*

Čtrnáct dní po velkých událostech u Dobříše, tedy o víkendu 10.-12. června t.r. se na Helfštýně u Lipníčka n. Bečvou koná

Přerovský LOTR

tj. „fantasy hra v přírodě na motivy Tolkienovy trilogie Pán Prstenů“, jak praví pozvánka. Podle organizátorů jde o něco úplně jiného než tradiční Pán Prstenů - hra má navazovat na loňského Hobita, který byl pořádán tamtéž a který se, kupodivu, celkem vydařil. Oč tedy jde? Jedná se o závod na cca 15 km trati, na které jsou umístěny kontroly s „tolkienoidními“ úkoly. Účastníky budou asi hlavně skautíci (přesněji řečeno, roveři - od 15 let nahoru), v rámci jejichž setkání se ona hra pořádá. Nicméně hra není uzavřena nikomu (s výjimkou profesionálních tolkienologů, kteří by byli setsakramentsky zvýhodněni). Pro „skautofobní“ osobnosti je třeba dodat, že zde bude i dostatečný doprovodný program včetně tolkienovského workshopu a programové bomby, která se Vám všem určitě bude líbit.

*Na všechny se už těší za Fantasy club Šavlozubá veverka Přerov
Standa Rygal*

A nakonec zpráva o slibovaném putování přes Rohan. Vzhledem k tomu, jak nabitě akcemi jsou víkendy v příštích měsících, vypadá jako nejpravděpodobnější termín od 16. do 19. června. Předběžný plán trasy vede z jižní Moravy přes jihočeské pláně (a pokud možno se vyhýbá civilizaci). Máte-li zájem se tohoto podniku zúčastnit, případně chcete-li navrhnout jiný termín (bude-li dost zájemců, nic nebrání tomu, aby se akce konala víckrát), napište na adresu *Pavel Houser, Petra Režka 14, 140 00 Praha*. Bude na vás pamatováno s včasnými informacemi.

V minulém čísle jste měli možnost pod názvem *Často pokládané otázky* poznat jeden zasvěcený zdroj informací, který v češtině asi jen tak nevyjde. Podobně je to asi s profesorskou nadmíru zajímavou korespondencí, kterou sesbíral a pod názvem *Letters of J. R.R. Tolkien* vydal Humphrey Carpenter. Doufáme, že ani tato ukázka nebude pro vás nezajímavá. Z angličtiny ji přeložila Daniela Binderová.

Dopis č. 214 panu A. C. Nunovi

(nedatován, snad přelom let 1958-59)

V první polovině dopisu odpovídá J. R. R. T. svému čtenáři na otázky týkající se hobitího zvyku dávat a dostávat dárky k narozeninám. V druhé polovině, odkud je i tato ukázka, se zabývá rodinnými poměry hobitů a právními zvyklostmi s nimi spojenými.

Nakolik tomu rozumím, byli hobiti zcela monogamní (ve skutečnosti zřídka uzavírali sňatek podruhé, dokonce i když manželka nebo manžel zemřeli velmi mladí); a měl bych říci, že jejich rodinné uspořádání bylo spíš „patrilinéární“ než patriarchální. To znamená, že se rodové jméno dědilo v mužské linii (a ženy přejímaly jméno svého manžela). Také oficiální hlava rodiny byl obvykle nejstarší muž. V případě velkých mocných rodin (jako byli Bralové), které stále držely pospolu, ač byly velmi početné, a které bychom mohli dokonce nazvat klany, bylo vhodné, aby v čele rodu stál nejstarší muž, u kterého se dala předpokládat nejpřímější rodová linie. Ale rodina jako skutečná jednotka, „domácnost“, nebyla řízena jako monarchie (až na výjimky). Byla to „dynarchie“, ve které pán a paní měli rovnocenné postavení, i když jiné funkce. Kterýkoliv z nich byl považován za vhodného zástupce toho druhého v případě nepřítomnosti (včetně smrti). Neexistovaly „královny-matky“. Když pán zemřel, jeho místo zaujala jeho žena a to zahrnovalo (pokud měla na to postavení) i oficiální titul hlavy rodu nebo klanu. Titul tedy nepřešel na syna nebo jiného dědice, dokud žila, pokud se ho snad nevzdala dobrovolně. Mohlo se tedy za různých okolností stát, že žena vysokého věku, která byla silnou osobností, zůstávala hlavou rodiny, ačkoli už měla dospělá vnoučata. Laura Pytlíková (rozená Ponravová) zůstávala hlavou rodiny Pytlíků z Hobitína až do stáří 102 let. Byla o 7 let mladší než její manžel (který zemřel ve věku 93 let v roce 1300 k.l.), udržela se v tomto postavení 16 let do roku 1316 k.l. a její syn Bungo se dostal do čela rodiny teprve ve svých 70 letech, deset let před svou předčasnou smrtí. Bilbo přišel na řadu až po smrti své matky z rodu Bralů Beladony v roce 1334, když mu bylo 44.

Nárok na titul hlavy rodiny Pytlíků byl pak vzhledem k podivným okolnostem zpochybněn. Oto Pytlík Sáčkovský zdědil titul - bez ohledu na otázku majetku, která by vznikla, kdyby jeho bratranec Bilbo zemřel bez závěti; ale po právním neúspěchu v roce 1342 (když se Bilbo vrátil živý poté, co byl prohlášen za mrtvého) se nikdo neodvážil prohlásit ho za mrtvého znovu. Oto zemřel roku 1412, jeho syn Loto byl zavražděn roku 1419 a jeho žena Lobelie zemřela v roce 1420. Když Mistr Samvěd v roce 1421 oznámil, že Bilbo (a Frodo) „odpluli přes moře“, stále ještě nebylo možné prohlásit ho za mrtvého; a když se Mistr Samvěd stal v roce 1427 Starostou, vydal toto nařízení:

Jestliže kterýkoli obyvatel Kraje odpluje přes moře v přítomnosti důvěryhodného svědka s úmyslem nevrátit se, nebo za okolností, z nichž takovýto úmysl jasně vyplývá, je třeba předpokládat, že se vzdal všech titulů, práv a majetků, které mu dříve náležely, a tyto tituly, práva a majetky bez odkladu přejdou na jeho dědice, jak to vyžadují vžitá zvyklosti nebo podle vůle a nařízení odjíždějícího, vzhledem k okolnostem případu.

Lze předpokládat, že titul hlavy rodu pak přešel na potomky Ponta Pytlíka -snad na Ponta II.²

Dalším známým případem byla Lalie Veliká³ (či méně zdvořile řečeno Tlustá). Fortinbras II., tehdejší hlava rodu Bralů a Vladyka, se oženil s Lalií z Hlinosrázu⁴ v roce 1314, když mu bylo 36 a jí 31. Zemřel v roce 1380 ve věku 102 let, ale ona ho o mnoho let přežila, až do svého nešťastného konce v roce 1402, kdy jí bylo 119 let. Tak řídila rodinu Bralů a Velké Pelouchy 22 let jako velká a pamětihodná, i když ne všeobecně oblíbená „matka rodu“. Nebyla na tom slavném Dýchánku (roku 1401 k.l.), ale v účasti jí zabránily spíše její velké rozměry a nepohyblivost než její věk. její syn Ferumbras se neoženil, protože nebyl schopen (jak se říkalo) najít někoho, kdo by s ním chtěl sdílet obydlí ve Velkých Pelouších za řízení Lalie. Lalie se ve svých posledních a nejtlustších letech nechával každé ráno vozit před Velké Dveře, aby se nadýchala čerstvého ranního vzduchu, na jaře roku 1402 k.l. se stalo, že její nešikovný doprovod nechal její těžké křeslo sklouznout přes práh a vyklopil Lalii na schodech do zahrady. Tak skončila vláda a život, která by bývala mohla soupeřit s Velkým Bralem. Široko daleko se povídalo, že ten doprovod nebyl nikdo jiný než Perla (Pippinova sestra), ačkoliv se tu záležitost snažili Bralové udržet v tajnosti. Na oslavě Ferumbrasova nástupu byla nelibost a lítost rodiny dána formálně najevo tím, že byla Perla z obřadu a slavnosti vyloučena. Ale pozornosti neušlo, že se později (po určitém vhodném časovém odstupu) objevila s honosným náhrdelníkem, který vyjadřoval její jméno - z perel, které předtím dlouho ležely v pokladnici Vladyků.

Zvyky se lišily v případě že hlava rodu zemřela, aniž po sobě zanechala syna. V rodině Bralů se titul hlavy rodu dědil pouze v mužské linii, protože se zároveň pojal s titulem á (původně vojenským) úřadem Vladyky.⁵ V jiných velkých rodech mohl přejít přes dceru zesnulého na jeho nejstaršího vnuka (bez ohledu na věk dcery). Tento zvyk byl obvyklý v rodinách mladšího původu, bez starobylých záznamů nebo rodového sídla. V takových případech dědic (když přijal čestný titul) převzal rodové jméno své matky - ačkoliv si často podržel i rodové jméno svého otce (*jako* druhé v pořadí). To byl případ Ota Sáčkovského-Pytlíka, protože oficiální titul rodiny Sáčkovských získal přes svou matku Kamélii. A právě jeho dost přehnaná ctižádost způsobovala, že chtěl dosáhnout té výjimečné zvláštnosti, že by byl hlavou dvou rodů zároveň (snad by si pak začal říkat Pytlík-Sáčkovský-Pytlík); to vysvětluje jeho nespokojenost s dobrodružstvím a zmizením Bilba, nehledě na ztráty majetku v důsledku adopce Froda.

Věřím, že právě to byl sporný bod hobitich nauk (který se nestal předmětem sporu v tomto zvláštním případě jen díky nařízení Mistra Samvěda), zda totiž může bezdětná hlava rodiny adoptovat dědice a tím založit novou posloupnost držitelů titulu. Všeobecně se mělo za to, že adopce člena jiné rodiny nemůže takovou posloupnost založit, protože je to záležitost pokrevního příbuzenství; ale vládl také názor, že adopce blízkého příbuzného stejného jména (potomka společného praděda) dřív než dospěl mu dávala všechna práva skutečného syna. Proti tomuto názoru (který zastával Bilbo) samozřejmě protestoval Oto.

POZNÁMKY

1 [pozn. autora] Zabývám se zde pouze oficiálním titulem hlavy rodu, ne nárokem na majetek a jeho spravování. To byly dvě rozdílné záležitosti, ačkoliv v případě přetrvávajících velkých domácností, jako byly Velké Pelouchy nebo Brandov, se mohly krýt. V ostatních případech bylo označení „hlava rodu“ čistě formální titul a výraz zdvořilosti a přirozeně zřídka přežívalo.

2 Tito dva Pontové jsou zmiňováni v rodokmenu Pytlíků z Hobitína (české vydání PP III/353), z nichž první je předchůdcem Peregrina Brala a Smělmíra Brandoráda.

3 Lalie Velká není zmiňována v PP, ale její manžel Fortinbras II. se objevuje v rodokmenu Bralů z Velkých Pelouchu (české vydání PP III/345)

4 [pozn. překl.] Tento výraz (v originále *clayhangers*) se nikde v PP nevyskytuje v textu ani na mapách a jedná se o můj vlastní překlad.

5 [pozn. autora] Tento titul a úřad přecházel na dědice ihned a vdova na něj neměla nárok. Ale Ferumbras, ač se stal Vladykou Ferurnbrasem III roku 1380, stále obýval pouze malý staromládenecký byteček ve Velkých Pelouších až do roku 1402.

Když jsem onehda odcházel bez placení z restaurace „U vystřeleného voka“, napadlo mě, že tolkienovské Společnosti (ale týká se to i Společenstva) chybí nějaký jasně definovaný morální kodex obsahující obecně závazné příkazy a zákazy, něco na způsob křesťanského Desatera či Slibu pionýrů. Posadil jsem se tedy v noční tramvaji mezi různé podezřele vyhlížející existence, vytáhl z kapsy účtenku s deseti hezkými, nepřeškrtnutými čárkami a na její druhou stranu začal psát. Myslím si ve vši skromnosti, že uvedené zásady nemají rozhodně jenom nějaký subjektivní smysl, ale že se jimi musí řídit každý, komu nejsou lhostejná slova Dobro, Pravda, Etika a podobně. Nuže tedy, k čemu jsem dospěl?

1. Tolkienista je nepřitelem technického pokroku. Plíží se nočními ulicemi, ulamuje automobilům zrcátka, rozbíjí skla, polévá je benzínem a zapaluje, spolu s ekology blokuje dálnice.
2. Kromě osobních automobilů je zvrácenost celého současného vývoje dobře patrná na výpočetní technice, která se jako nový stín rozlézá do celého světa. Pravověrný tolkienista nikdy nesedá k počítači bez sekery, kterou neváhá použít, kdykoli se monstrum vzbouří proti jeho vůli. Pokud tolkienista k počítači sedá, pak rozhodně ne proto, aby si s dalšími podobně amorálními individui vyměňoval infantilní zprávy po e-mailu, ale proto, aby celou síť zaviroval. Za tímto účelem se účastní speciálních kurzů pro tvůrce počítačových virů konaných pravidelně v Bulharsku nebo v Ghaně.
3. Další amoralitou vyskytující se v tomto světě jsou různé nemravné zábavy jako noční kluby, diskotéky, erotické salóny apod. Zde nezná tolkienistická nenávist mezí. Tolkienisté organizují přepady podobných objektů, provádějí proti nim pumové útoky a do skřetolidí prchajících z hořících budov střílejí z kulometu nebo bílého elfího luku. Největší odpor vzbuzuje, když podobné zvrácenosti zaplavují i Tolkienův Oxford. V takovém případě tolkienisté spolupracují i se svými přáteli z irské republikánské armády.

Tolkienista obviňuje z toho jak dnes svět vypadá, pozitivistickou vědu a vůbec myslitele karteziánské éry (Descartes, Newton, Galileo). Doma nad postelí mu visí obraz *Galileo před inkvizičním tribunálem* a než se Tolkienista ukládá ke spánku, plive ošklivému astronomovi do obličeje a volá: „A přece se netočí, netočí, netočí!“

5. Doprovodným negativním jevem současné doby je sexuální revoluce a neustálá konverzace o sexu. Tolkienisté se jí pokud možno vyhýbají, ale jestliže situace uzraje, pustí se sami do vyprávění. Své erotické zážitky vylíčí takovým způsobem, aby se všichni přítomní pozvraceli a pro příště byli postiženi impotencí nebo frigiditou.

6. Tolkienista považuje za urážku Profesorova díla různé „hry na hrdiny“ jako DrD, D&D a AD&D. Hráčům těchto her škodí na každém kroku: kradе jim kostky, občas neváhá dělat Pána jeskyně jen proto, aby hráčům zabil jejich oblíbené postavy; v rámci boje proti těmto zvrhlostem unášejí Tolkienisté rodinné příslušníky vydavatelů a distributorů těchto her.

7. Tolkienisté obchází okolní domácnosti, nabízejí jim k prodeji Hobita, Silmarillion či LotRa a vysvětlují, že vztah k dílu pana profesora Tolkiena je rozhodující, úhelný kámen pro posouzení každého člověka. V návštěvách se Tolkienisté střídají se Svědky Jehovovými: obě organizace mají harmonogram svých návštěv koordinován tak, aby jejich členové • nepřicházeli do stejného bytu současně.

8. Tolkienisté nikdy nenosí prsteny, na kterých chybí nějaký drahý kámen. Když někdo v jejich přítomnosti takový prsten má, pokusí se mu useknout, eventuálně uhryznout prst.

9. Tolkienisté šíří ve svém okolí krásu poezie. Pravidelně předčítají svým spolupracovníkům, spolužákům, příbuzným, spolucestujícím v tramvajích a okolo sedícím v restauracích vybrané pasáže (nejlépe básně) z profesorova díla. Bedlivě sledují, jak soustředěně kdo naslouchá a z případné nepozornosti vyvozují na místě patřičné důsledky.

10. Každého, kdo je seznámen s dílem JRRT, ale nedodrží dříve uvedených devět zásad, považuje Tolkienista jednak za svého osobního, jednak ideologického nepřítele (schizmatika, heretika, buřiče, revizionistu, oportunistu). Rozhodující a přísně nestrannou autoritou při jakémkoli sporu o výklad těchto zásad jsem já.

Pavel Houser
